

Адвентистський ВІСНИК

№ 3 (369)
Березень 2021

Бог є любов

газета Церкви адвентистів
сьомого дня в Україні

Адвентистский ВЕСТНИК

ДВІ КОРОБОЧКИ

Наскільки досконалим я повинен бути, щоб Господь міг використувати мене в служінні? Через яких людей діяв і продовжує діяти Господь? Через тих, які в Нього є. Через Марію Отець Небесний зробив для Ісуса те, чого не зробив Юда. Тільки «розбитий» світильник може світити яскравіше. Я хотів бути цілим, правильним світильником. Проте Господь каже, що справжнім каналом для Його світла може стати тільки людина зі «зламаним та упокореним серцем» (Псал. 51:19), людина, яка усвідомила власну гріховність і залежність від Господа. Тільки розбитий посуд здатний видавати пахощі – запах приємний на життя, пахощі Божі.

2

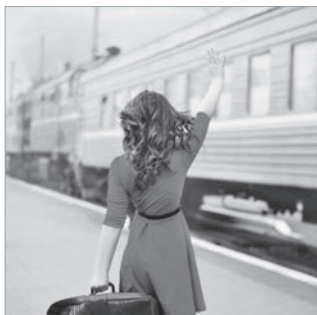
Ти йдеш швидко
чи далеко?

4

О чем ты жалеешь
сегодня?

8

Віра і цейтнот

9

Коли Бог
заплющує очі

15

«Виливши миро оце на тіло Моє, вона те вчинила на похорон Мій. Поправді кажу вам: де тільки оця Євангелія проповідувана буде в цілому світі, на пам'ятку їй буде сказане й те, що зробила вона!»

Матв. 26:12–13

А. Миронов. Христос і грішниця

ДВІ КОРОБОЧКИ

Уявіть собі таку картину: світанок, вулицями Єрусалима йде молода жінка. Повітря наповнене ароматом квітучих дерев, лунає спів пташок. Місто, оповите туманним серпанком, поступово прокидається. Торговці першими відчиняють свої крамниці, виставляючи товар. Прикриваючи обличчя хусткою, жінка заходить до однієї з них. Продавець, вітаючи її, запитує, чим може бути корисний. «Мені потрібен подарунок», – несміливо каже вона. Оцінивши покупця поглядом, чоловік пропонує жінці поглянути на полицю з уціненим товаром.

– Ось невелика лампадка за пів динарія, а ця чаша коштує лише один динарій.

– У вас немає чогось більш коштовного? – уважно дивлячись на нього, запитує жінка.

– Зрозуміло, – відповідає продавець, – можу запропонувати вам ароматні олії, але вони коштують 50 динаріїв і навіть більше.

– Яка з них найдорожча?

Здивований продавець мовчки йде до сусідньої кімнати. За декілька хвилин він повертається, дбайливо тримаючи в руках невелику коробочку. Відкривши її, чоловік витягує напівпрозору посудину, усередині якої міститься особливий вид ароматної олії з нард (нард – трав'яниста рослина підродина валеріанових, а також ароматна смола й ефірна олія, одержані з нього).

– Цю олію нам привезли із самої Персії. Ви навряд чи зможете її купити, оскільки це найдорожче з того, що в нас є.

– Скільки вона коштує?

– Триста динаріїв.

Це був середній річний заробіток того часу. Діставши пошарпаний гаманець, жінка відраховує необхідну суму, потім бере коробочку з дорогоцінною олією і йде. Закінчення цієї історії ми читаємо в Євангелії від Матвія 26:1–10. Христос виголошує свою останню проповідь. Далі Матвій малює перед нами картину змови. Група людей готується вбити Ісуса. Водночас відбувається зустріч у домі Симона.

Проповідь Євангелія Царства не завжди має однаковий результат. Земне служіння Ісуса тривало три роки. Протягом цього часу охочі мали можливість слухати Його і бачити чудеса, зроблені Ним. Однак реакція людей на побачене була різною. Матвій хоче показати нам контраст двох царств: Царства Христа і царства лукавого. Кожен мешканець Землі є підданим одного із цих царств.

Симон, який запросив Ісуса до свого будинку, бажав віддячити Йому за зцілення від прокази. Симон був родичем Марти, Марії та Лазаря. Навіть у людей, що зібралися в домі Симона, які, здавалося б, були підданими Царства Небесного, реакція на слова Ісуса була різною.

До Пасхи залишається шість днів. Події розгортаються у Витанії, неподалік від Єрусалима. У домі Симона зібралося щонайменше 17 осіб. Хто ці люди? Сам господар будинку, Лазар, Марта з Марією, Ісус і 12 Його учнів. За звичаєм, господар мав поцілувати кожного гостя, який перебуває в його домі, а потім помити йому ноги, але з якихось причин Симон цього не зробив. Напевно, Марія відчувала себе ніяково, адже людина, яка не спромоглася прийняти Ісуса належним чином, була її родичем. Та не це притягувало її до Христа. Завдяки Ісусу жінка знайшла прощення, зцілення, а також надію на вічне життя. Її серце переповнювали любов і вдячність.

Доцільність великої витрати

За зручної нагоди Марія підходить до Ісуса і виливає частину дорогоцінної олії Йому на голову. У юдейській традиції подібні дії були найвищим проявом поваги до гостя. Так на царство помазували царів. Помазання означало, що людина покликана виконувати особливу місію. Слово «месія» означає «помазанник Божий». Під час хрещення у водах Йордану Ісус був помазаний на служіння Отцем Небесним. У вигляді голуба на Нього зійшов Дух Святий. Учинок Марії свідчив про те, що вона визнає Ісуса своїм особистим Спаси-

телем, Який прийшов відродити її до нового життя.

Помазання ж ніг не було чимось звичайним. Подорожуючи Йорданією, я відзначив для себе, що юдеї дуже скрупульозно ставляться до поховання. Іноді люди присвячували більшу частину життя, аби приготувати собі гідне місце для поховання. У тій культурі померлого готували до поховання, намазуючи ароматними оліями. Існувала одна категорія людей, яким цього не робили, – злочинці та злодії. У випадку з Ісусом ніхто навіть не думав про необхідність підготувати Його до поховання. Учні бачили в Його особі Царя, Визволителя, але не Агнца, заколеного від створення світу.

Марія розуміла місію Христа. Вона не хотіла привертати до себе увагу, але аромат дорогоцінного мира наповнив кімнату і не залишився непоміченим – особливо Юдою, який знав приблизну ціну цієї олії. Заговоривши першим, він порушує питання про доцільність такої витрати. У повітрі зависла пауза. У книзі «Бажання віків» Е. Уайт ідеться про те, що Марія, злякавшись осуду, хотіла втекти. На чий же бік стануть інші учні та Ісус? Дух пророцтва пише, що, хоч учні не були сповнені духа Юди, у їхньому середовищі його поважали. Коли обирали скарбника, віддали перевагу саме Юді, а не Матвію, що мав досвід роботи в цій сфері. З усіх учнів Юда був найбільш освіченим. Він добре знав іврит, тимчасом як більшість учнів розмовляла арамейською мовою, а також володів рисами лідера. Тому, почувши зауваження Юди, учні стали на його бік, а Ісус захистив Марію.

Що найбільше приваблює вас у Спасителіві?

Матвій відкриває нам контраст двох царств, двох типів мислення. Що вас найбільше приваблює в Спасителіві: те, що Він Творець, Месія чи прийдешній Цар?

Одного разу Дуайт Муді, американський євангеліст XIX ст., прийшов на зустріч служителів. Ті про щось палко сперечалися. Муді спробував зрозуміти,

у чому причина суперечки. З'ясувалося, що її предметом стали відмінні риси християнства, які виділяли його серед інших світових релігій. Коли запитали думку Муді щодо цього питання, він промовив лише одне слово: «Благодать».

Бог помирає заради грішника і замість грішника – ось благодать у дії. *«Але Бог виявляє Свою любов до нас тим, що Христос за нас помер, коли ми були ще грішниками»* (Римл. 5:8). Христос не чекав, доки ми змінимося на краще, розуміючи, що без Нього це нездійсненно.

Що мене сьогодні найбільше приваблює в Ісусі? Слово Боже говорить, що Він був Другом митників і грішників. Хочу зрозуміти і глибоко осмислити ці слова. У присутності Христа будь-яка людина відчувала себе добре й комфортно. Ісус не тиснув на особистість, не звеличувався, не засуджував, не принижував. Поруч із Христом людям було спокійно і легко. Друг – це більше, ніж учитель і навіть брат.

У цій історії мене найбільше вражає те, що серед величезної кількості людей, що оточували Спасителя, саме Марія змогла зрозуміти, у чому полягає суть істинного християнства. Тільки вона гідно оцінила душевний мир, який відчувала, перебуваючи поруч з Ісусом. Він воістину Друг, Він воістину Світло, Він воістину Бог. Учні розуміють це пізніше, у день П'ятидесятниці.

«Розбитий» світильник може світити яскравіше

У перші роки мого пасторського служіння мені було особливо складно осмислити слова Господа про те, що ми є світлом для цього світу. Я був покликаний стати прикладом для пастви, однак навіть у себе вдома я не завжди міг бути гарним прикладом для моїх рідних. «Яке я маю право взагалі виходити за кафедру?» – думав я. Це гнітило мене, я був близький до розпаду. Не знаю, чим би все це закінчилося, якби Господь не допоміг мені відповісти для себе на два запитання.

Наскільки досконалим я повинен

бути, аби Бог полюбив мене? Ні наскільки. Пригадайте Савла. Уявивши себе борцем за чистоту віри батьків, він водночас був дуже далекий від Ісуса, а отже, і від спасіння. Коли ж Бог відкрився йому, Савл, зрозумівши свій справжній стан, почав вважати себе першим із грішників.

Наскільки досконалим я повинен бути, щоб Господь міг використовувати мене в служінні? Через яких людей діяв і продовжує діяти Господь? Через тих, які в Нього є. Через Марію Отець Небесний зробив для Ісуса те, чого не зробив Юда.

Тоді я зрозумів важливу істину: тільки «розбитий» світильник може світити яскравіше. Я хотів бути цілим, правильним світильником. Проте Господь каже,

«Намазавши ноги Ісуса дорогоцінним миром, Марія витерла їх своїм волоссям. Таким чином миро потрапило і на неї. Якщо ми стаємо каналом, через який Божою любов транслюється в цей світ, Його благодать залишиться і на нас.»

що справжнім каналом для Його світла може стати тільки людина зі «зламаним та упокореним серцем» (Псал. 51:19), людина, яка усвідомила власну гріховність і залежність від Господа. Пригадайте історію Гедеона. Світло засяяло, тільки коли глечики були розбиті, і тоді сталося чудо. Тільки розбитий посуд здатний видавати пахощі – запах приємний на життя, пахощі Божі.

Коробочка егоїзму

У Юди також була коробочка, повна егоїзму й зарозумілості. Виконуючи обов'язки скарбника, він вважав, що має право заохочувати себе грошима, які інші жертвували на справу Божу. Навіть зраджуючи Ісуса, він думав про здійснення власних честолюбних планів. Життя Юди закінчилося через те, що він так і не зумів змиритися з утратою репутації.

У міру наближення часу кінця контраст між двома категоріями людей, підданими Царства Христа і царства лукавого, стає все більш очевидним. Мислення їхніх представників різко відрізняється. Тому сьогодні я насамперед запитую себе: дивлячись на своє оточення, чи схильний я думати про власну перевагу? Чи торкнувся Господь мого серця і тепер я, розуміючи суть істинного учнівства, можу благовістити людям різних конфесій, соціальних та етнічних груп? Чи комфортно їхнім представникам перебувати поруч зі мною? Що відчують мої діти, коли наші думки не збігаються?

Бажаючи послужити Ісусові, Марія розбиває посудину з дорогоцінним миром. Тут я вбачаю не просто служіння від випадку до випадку. Розбивши посудину, вона присвятила Ісусу все без залишку. У цьому і полягає справжній сенс християнства. Чи можу я настільки наповнитися Святим Духом, щоб розуміти, що я не кращий за інших? Ісус називає Своїх послідовників світлом для світу, а отже, це можливо. Господь полонив людей Своїм світлом, у Його присутності вони відпочивали душою. Розуміючи контраст цих двох царств, до якого з них сьогодні належимо ми?

Любов' усих людей

Нещодавно на стіні однієї із церков я прочитав такі слова: «Люби всіх людей, а Господь, прийшовши вдруге, їх розсортую». Це висловлювання нашоухує мене на думку про величезний потенціал, яким володіє наша церква. Зрозумівши ставлення Бога до людини, ми зможемо приводити людей для Царства Небесного. Нехай наші діти, друзі, колеги побачать, що ми наповнені благодаттю Христа.

«Бо так промовляє Високий і Піднесений, повіки Живущий, і Святий Його Ім'я: пробуваю Я на Височині та в святині, і з зламаним та з упокореним, щоб оживляти духа скромних, і щоб оживляти серця згноблених!» (Ісаї 57:15). Скрамність і покірність – стан, у якому ми повинні перебувати щодня. Саме це Марія показала перед Учителем. Пізніше й учні розуміють глибину Євангелія. Після цього вони, як і Марія, присвячують Ісусу своє життя.

Одного разу бізнесмен, повертаючись із чергового відрядження, зайшов до невеликого парфумерного магазину, щоб вибрати подарунок дружині. Поважний чоловік звернувся до консультанта, попросивши допомогти йому. Жінка запропонувала йому парфуми відомого бренду за 120 доларів.

– Скажіть, у вас немає чогось дешевшого? – запитав він.

– Ось на цій полиці представлені парфуми за 50 доларів. Можливо, ви щось виберете.

– А ще дешевше є?

– Погляньте на полицю з уціненими товарами. Флакон таких парфумів коштує лише 30 доларів.

Тоді чоловік, нахилившись до її вуха, тихо промовив: «Чи немає у вас чогось, що виглядало б добре, але було б зовсім дешевим?»

Продавчиня дістала з-під прилавка дзеркало і простягнула його чоловікові.

– Погляньте на відображення, – запропонувала вона. – Це підійде?

Відданість Марії – це виклик для мене сьогодні. Докорінно змінюючи життя цієї грішниці, Христос став для неї всім. Чи пізнали ви Ісуса настільки глибоко? Чи відчували ви на собі доброту і благодать Божу? Саме ця обставина змінює все. Відчувши Боже прощення, ми стаємо здатними прощати і приймати інших так, як Він пробачав грішників.

Намазавши ноги Ісуса дорогоцінним миром, Марія витерла їх своїм волоссям. Таким чином миро потрапило і на неї. Якщо ми стаємо каналом, через який Божою любов транслюється в цей світ, Його благодать залишиться і на нас.

Чи бажаєте ви стати для інших людей запахом приємним на життя? Яку коробочку, дешеву чи найдорожчу, ви купите сьогодні для Христа?

Володимир
Нестерук

ТИ ЙДЕШ ШВИДКО ЧИ ДАЛЕКО?

Нещодавно прочитав відому цитату: «Якщо хочеш іти швидко – іди сам, якщо хочеш іти далеко – іди́ть разом». Істина цих слів перевірена часом, і її підтверджує Святе Письмо.

У Біблії є уривок, який відображає те, яким чином Господь веде Свою Церкву, які інструменти Він при цьому використовує і що потрібно робити нам, аби прийняти запропонований Богом шлях. «А кожному з нас дана благодать згідно з даром Христа. Тому сказано: Піднявшись на висоту, Він полонив і дав дари людям. А що означає піднявшись, як не те, що й раніше Він зійшов до найнижчих місць землі? Хто зійшов, Той і піднявся вище від небес, щоб наповнити все. Він і поставив одних апостолами, інших пророками, ще інших благовісниками, а тих – пастирями та вчителями, щоб приготувати святих для справи служіння, для збудування Христового тіла, аж поки всі досягнемо єдності віри й пізнання Божого Сина, досконалого змужніння, міри зрілості повноти Христа; щоб ми не були більше малими дітьми, які хитаються і захоплюються всяким вітром вчення, людською підступністю, лукавством, що вводить в оману, а щоб ми в любові були правдомовні, щоб у всьому досягли зросту Того, Хто є Голова, – Христа. Від Нього – все тіло, складене і надійно сполучене різними зв'язками в міру дії кожного окремого члена тіла, зростає на збудування самого себе в любові» (Ефес. 4:7–16).

ПЕРЕГЛЯНЬТЕ СВОЄ ЖИТТЯ

У вірші 7 йдеться про те, що кожному з нас дана благодать згідно з даром Христа. Кожна людина, яка під впливом Духа Святого долучається до Церкви Божої, наділена згори певним талантом. Вірш 8 повідомляє, що Ісус звільнив нас з полону нашого гріховного життя й наділив дарами для збудування Його Церкви. У вірші 9 Павло зазначає, що Ісус зміг наділити віруючих дарами завдяки тому, що помер за них на Голгофі, «зійшов до найнижчих місць землі». У вірші 10 простежується послідовність, у якій Бог дає дари: «Хто зійшов, Той і піднявся вище від небес, щоб наповнити все».

Для того щоб прийняти дар Божий і реалізувати його, людині часто доводиться переглядати все своє життя, змінювати пріоритети, щоб упокоритися волі Божій та одне одному. Наведений вище уривок говорить про

дари Божі в контексті співпраці окремих членів Церкви задля звершення спільного служіння. А воно неможливе без жертвності. Немає сенсу шукати у своєму життєвому графіку час для Бога. Бо так ми із чистим сумлінням зможемо сказати, що його просто немає, оскільки в житті грішної людини для Господа немає місця. Хочете знайти час для Бога? Пожертвуйте його. Саме принісши Себе в жертву, Ісус отримав право дати нам дари і надію.

Для чого людям потрібні дари?

Які це дари і для чого вони потрібні? Відповідь знаходимо в Ефес. 4:11: «Він і поставив одних апостолами, інших пророками, ще інших благовісниками, а тих – пастирями та вчителями». Продовження цього переліку ми знаходимо у 1 Кор. 12, 13.

Що пережили учні Ісуса, отримавши дари? Люди почали зневажати їх. Однак у день П'ятидесятниці, отримавши дар говорити іншими мовами, учні розповіли про Месію. Завдяки їхній проповіді чимало людей прийшло до Бога. Біблія розповідає, що доля апостолів була непроста. Чимало з них загинуло мученицькою смертю. Однак у книзі Об'явлення ми знаходимо запевнення в тому, що наприкінці земної історії 12 учнів будуть звеличені, здобувши вічне життя. Шлях приготування «святих для діл служіння, для збудування Христового тіла» пролягає через труднощі і випробування (в. 12).

Ісус хотів, щоб Його послідовники займали в цьому світі активну позицію, збудовуючи Його Церкву. Цей процес має тривати до Другого приходу Христа: «Аж поки всі досягнемо єдності віри й пізнання Божого Сина, досконалого змужніння, міри зрілості повноти Христа» (в. 13). У попередніх текстах йшлося про різні види дарів, якими Бог наділяє окремих людей, а цей вірш повідомляє про поєднання унікальних дарів та зусиль цих людей задля спільної справи служіння. З одного боку, це велике благословення, а з іншого – це ставить перед християнами нові виклики. Павло попереджає про них: «Щоб ми не були більше малими дітьми, які хитаються

і захоплюються всяким вітром вчення, людською підступністю, лукавством, що вводить в оману» (в. 14).

ПОКОРА ОДНЕ ПЕРЕД ОДНИМ У СЛУЖІННІ

Коли кожен почувається професіоналом у своїй сфері, непросто співпрацювати з іншими й при цьому досягати єдності у спірних питаннях. Це вимагає великої покорності одне перед одним, але саме цього й очікує від нас Господь. Інакше до Церкви проникатимуть різні хибні вчення, між її членами постійно виникатимуть непорозуміння і справа Божа стоятиме на місці. Господь закликає нас до єдності, адже недарма у Святому Письмі церква названа тілом Христовим.

«А щоб ми в любові були правдомовні, щоб у всьому досягли зросту Того, Хто є Голова, – Христа. Від Нього – все тіло, складене і надійно сполучене різними зв'язками в міру дії кожного окремого члена тіла, зростає на збудування самого себе в любові» (в. 15, 16). Ідея єдності прослідковується навіть у стосунках між світськими людьми. Яким би високоосвіченим не був програміст, самотужки він не зможе розробити продукт, що створює та чи інша комп'ютерна компанія. Це актуально й для церкви. **Навіть найталановитіший євангеліст самотужки не зможе проповідувати Трьохангельську вістку всьому світу. Цю місію Господь поклав на усю церкву.** Павло не випадково згадує про любов, адже саме вона є тією силою, що здатна об'єднати людей різних соціальних прошарків, людей з протилежними темпераментами, з різними талантами і здібностями.

НЕ ЗВЕРШУЙТЕ СЛУЖІННЯ САМОТУЖКИ

Ісус говорить: «Знову й знову запевняю вас, що хто вірить у Мене, той робитиме діла, які Я роблю, – навіть більші від них зробить...» (Івана 14:12). Яку віру я повинен мати, щоб, наприклад, зіцелити й нагодувати більше людей, ніж це зробив Ісус? Мені це не до снаги. Цього не здатна зробити жодна людина, оскільки Ісус мав на увазі

всю церкву. За дві тисячі років свого існування Церква нагодувала більше нужденних, ніж Христос на горі. Завдяки служінню церковних медичних установ зцілення отримала більша кількість людей, ніж за три з половиною роки земного служіння Христа. Слова Ісуса справдилися, однак скільки смирення було потрібно, щоб Його 12 учнів не розбіглися, а злагоджено працювали задля спасіння інших.

Сьогодні ми не маємо змоги проводити повноцінні богослужіння, запрошуючи до Церкви нових людей. Однак Господь дає нам можливість, скориставшись перевагами сучасної техніки, поширювати Благую вістку через мережу Інтернет. Моя однокурсниця, з якою ми не бачилися понад 20 років,

подивившись євангельську програму за моєї участі, знайшла мене в соціальних мережах, виявивши бажання далі досліджувати Боже Слово. Якби не вплив Духа Святого, спільні зусилля братів і сестер, спрямовані на проведення цієї програми, цього могло б і не статися.

Ми маємо упокоритися, чимось пожертвувати й об'єднатися задля спільної мети – виконання Божого доручення. Поодинокі ми можемо йти досить швидко, але чи далеко зйдемо? Шлях, який ми маємо подолати, не близький. Дорога до вічності триває все життя. Як церква, ми крокуємо нею вже понад дві тисячі років. Нехай Господь благословить нас рухатися далі в цьому напрямку.

У Слові Божому ми ніде не зустрічаємо самодостатніх духовних супергероїв.

Мойсей, який написав Тору, без допомоги Аарона не міг і двох слів сказати. Апостол Павло, котрий написав більшу частину Нового Завіту, маючи серйозні проблеми із зором, без допомоги писаря Тертія не зміг би цього здійснити.

Ми живемо в час, коли напруга у світі й Церкві зростає. Сьогодні чимало людей залишає Церкву через те, що ніби вони глибше розуміють окремі духовні істини. Церква здається їм тягарем, що уповільнює їхнє наближення до Бога. Таким слід пам'ятати просту істину: самому можна йти швидко, проте недалеко. Що для вас важливіше? Зробіть сьогодні вибір.

**Олександр
Слободський**

СЧАСТЛИВЫЙ ДУХ

Когда человек раздражен, о нем говорят, что он «не в духе». А когда наоборот, то «в хорошем расположении духа». От состояния духа зависят наше настроение и отношение к людям и к окружающему миру в целом. Никто не станет спорить, что человека, который преимущественно пребывает в хорошем настроении, можно назвать счастливым.

В Библии написано: если в сердце человека обитают любовь, радость, мир, спокойствие, терпение, милосердие, вера, самообладание – это плод пребывания в нем Святого Духа. Разве не счастье обладать такими качествами?

Позвольте привести один пример из жизни. Это мой опыт обретения Святого Духа. У меня есть племянница. Когда ей было 3,5 года, я переехала жить в их семью. Свою маму и бабушку девочка слушалась, а меня – нет. Это действовало на меня угнетающе. Я не знала, как заставить ее убирать игрушки или просто подойти ко мне. Я пробовала кричать на нее, угрожала наказанием, наказывала – ничего не помогало. Я не была авторитетом для малышки.

Однажды что-то заставило меня задуматься о духе, который был во мне. Я спросила себя, люблю ли я свою строптивую племянницу. И честно ответила, что нет. Ведь меня раздражает ее непослушание, поэтому и общение с ней мне не нравится. Я разочарована в

себе как в воспитателе, и во мне царит злобный дух вражды и неприязни.

Это открытие ужаснуло меня. Как же это я, христианка, не могу полюбить эту маленькую девочку, свою родную племянницу?! Ведь Иисус учит любить даже врагов! Что-то перевернулось в моей душе. «Не хочу мириться с этим! – сказала я себе. – Не хочу, чтобы так было всю жизнь! Господи, Ты знаешь, что я понятия не имею, как воспитывать детей. Меня саму неправильно воспитывали. Но, Боже, сделай так, чтобы я не позорила Тебя. Наполни мое сердце любовью к моей племяннице, убери раздражение и ненависть». После молитвы появилась уверенность, что Бог меня услышал и скоро ответит.

Я вспоминала о своей проблеме каждый раз, когда шла с работы домой, к племяннице. Раньше я думала, что проблема была в ней, что она просто маленькая вредная девочка, а теперь понимала, что это я ее не люблю! И это гораздо серьезнее. Теперь уже я стала просить Бога не о ней и ее недостатках, а о себе и своем духе.

Прошло несколько месяцев, и вдруг я отметила, что изменилась. Я люблю эту малышку! Она мне нравится! Изменился дух внутри меня. Вместо раздражения появились терпение, снисхождение, любовь и мудрость. Если раньше я заставляла, то теперь молилась, чтобы понять, чего хочет этот ребенок на самом деле и как нужно действовать. Я даже не повышала голоса, и племянница слушалась. Представляете, мы подружились! Я стала относиться к ней по-взрослому, без претензий, перестала обижаться, начала объяснять и воспитывать. И наконец-то дождалась от девочки слов: «Я тебя люблю». Мы обе начали ценить друг друга.

Святой Дух желает жить в наших сердцах. Дух Божий меняет нас, а потом меняет все вокруг и дарует подлинное счастье. Просите у Отца Небесного этого Духа счастья, и Он обязательно даст!

Ната Царегородцева

Не вставайте так быстро с МОЛИТВЫ

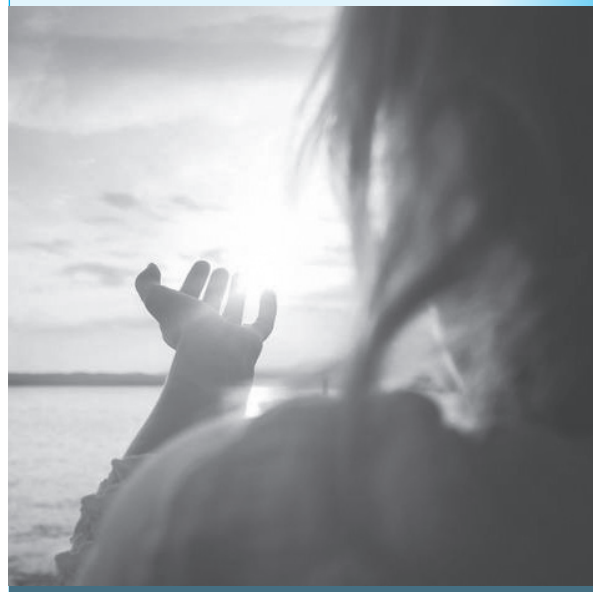
Не вставайте так быстро с молитвы
За закрытою дверью своей,
Пусть она будет схожа на битву
За друзей, за отцов, за детей,

За беспечных, не знающих Бога,
За отпавших, погрязших в грехах.
Пусть мне слышится в сердце тревога
О слабых в битве сердцах.

Не вставайте так быстро с молитвы
За закрытою дверью своей,
Пусть она будет схожа на битву,
Не щадящую сорных ветвей.

Очищайте сердца на коленях,
Убирайте греховный вы хлам
До тех пор, пока в эти мгновения
Небо в сердце не спустится к вам.

А когда искушение грозит вам
И становятся тучи темней,
Дайте времени больше молитве
За закрытою дверью своей.

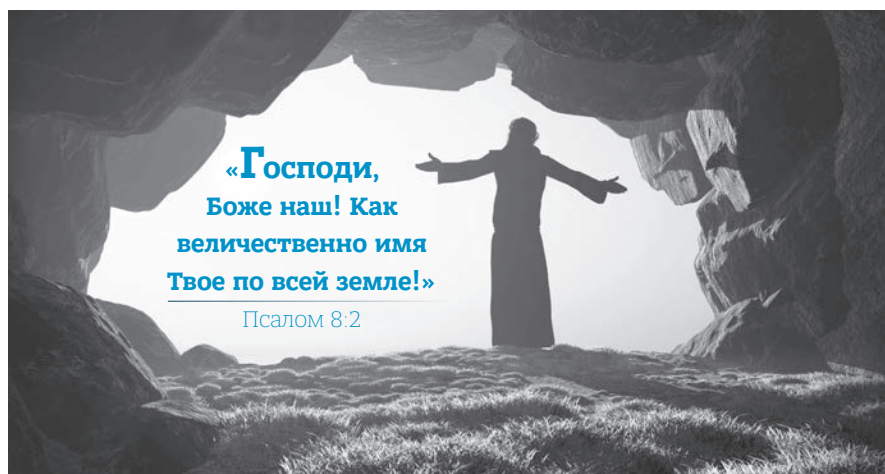

Как величественно ИМЯ ТВОЕ?

Как часто в общении с другими людьми вы прибегаете к риторическим вопросам? Самым ярким бытовым примером, наверное, является классическая фраза родителей, стоящих на пороге детской комнаты: «А убирать кто будет? Пушкин?» Риторический вопрос на то он и риторический, что не предполагает ответа. Его цель – усилить эмоциональную составляющую беседы.

Священное Писание также содержит риторические вопросы. Услышав подобный вопрос, каждый человек должен сделать для себя соответствующий вывод. Например, «Господи, кто подобен Тебе?» (Пс. 34:10) или «Может ли Ефиоплянин переменить кожу свою и барс – пятна свои?» (Иер. 13:23). Вот риторический вопрос, который задает Сам Господь: «Забудет ли женщина грудное дитя свое, чтобы не пожалеть сына чрева своего?» (Ис. 49:15). Проблема заключается в том, что греховная природа человека научилась отвечать даже на риторические вопросы. Именно поэтому далее читаем: «Но если бы и она забыла, то Я не забуду тебя». Еще один пример риторического вопроса мы находим в 1 Кор. 7:16: «Почему ты знаешь, жена, не спасешь ли мужа? Или ты, муж, почему знаешь, не спасешь ли жены?»

Священное Писание говорит: «Господи, Боже наш! Как величественно имя Твое по всей земле!» (Пс. 8:2). С одной стороны, эти слова можно рассматривать в качестве утверждения или же риторического вопроса, а с другой – как открытый вопрос, требующий развернутого ответа. Предлагаю взглянуть на данный текст именно под таким углом. «Слава Твоя простирается превыше небес! Из уст младенцев и грудных детей Ты устроил хвалу, ради врагов Твоих, дабы сделать безмолвным врага и мстителя. Когда взирю я на небеса Твои – дело Твоих перстов, на луну и звезды, которые Ты поставил, то что есть человек, что Ты помнишь его, и сын человеческий, что Ты посещаешь его? Не много Ты умалил его пред Ангелами: славою и честью увенчал его; поставил его владыкою над делами рук Твоих; все положил под ноги его: овец и волов всех, и также полевых зверей, птиц небесных и рыб морских, все, преходящее морскими стезями. Господи, Боже наш! Как величественно имя Твое по всей земле!» (Пс. 8:2–10).

Замечательные размышления, которые, уверен, могли бы помочь нам начинать каждый новый день. Часто нам нелегко встать с постели. Бремя повседневных обязанностей давит на нас, вызывая желание подольше остаться под теплым одеялом. А нужно просыпаться так, как это делал псалмопевец. Смотрите, с какими мыслями он поднимался с постели: «Господи! рано услышь голос мой, – рано предстану пред Тобою и буду ожидать» (Пс. 5:4). Эту мысль продолжает псалом 8. Рассказ о славе Божьей, которая простирается превыше небес, рисует в нашем воображении величественные картины небесных воинств, прославляющих Творца. Однако Давид говорит, что Господь прославляем устами младенцев, дабы враги Божьи, видя это, умолкали.

Сложно ли адекватно воспринимать чудеса?

Существует расхожее выражение «детский лепет». Так обычно отзываются о чем-то несущественном, несерьезном, но Бог смотрит иначе. Иногда мы в своем самодовольстве упускаем из виду то, что неизменно замечают маленькие дети. В Евангелии читаем о том, как Иисус, въехав в Иерусалим, отправился в храм, где исцелил слепых и хромых. В ответ малые дети прославляли Бога. Какой была реакция находившихся там книжников и фарисеев? «Видев же первосвященники и книжники чудеса, которые Он сотворил, и детей, восклицавших в храме и говорящих: «осанна Сыну Давидову!» – вознегодовали и сказали Ему: слышишь ли, что они говорят?» (Мф. 21:15, 16).

Чувствуете абсурдность ситуации? Я бы на их месте удивлялся не тому, что говорят дети, а тому, что хромые ходят, а слепые начали видеть. Не для того ли и был построен храм, чтобы люди, приходя в него, прославляли Бога?

Иисус мог бы возразить им, сославшись на собственный авторитет, однако Он ответил словами из Священного Писания: «Разве вы никогда не читали: «из уст младенцев и грудных детей Ты устроил хвалу»?» (Мф. 21:16). Иисус цитирует псалом 8 Давида.

Бог высоко ценит детскую открытость и непосредственность. Нам, взрослым, иногда бывает сложно адекватно воспринимать чудеса, проявляя истинную радость. Печально, когда в ответ на чудо следует взвешенная, выверенная реакция взрослого рационального разума. Бог исцеляет, а человек приписывает это медицине. Что чувствует в этот момент Господь? Боль.

Давид говорит, что взирает на небеса, сотворенные Богом. Очень важно уметь в повседневной суете направлять свой разум и взор ввысь, созерцая величие Божьего творения. Именно это вызвало у Давида желание прославлять. Речь идет не только о буквальном созерцании, но и о познании того, как чудно устроен наш мир. Именно поэтому наша Церковь культивирует идею христианского образования. Наука позволяет нам постигать основы мироздания, и мы проникаемся все большим почтением к нашему Творцу.

Почему Давид взирал именно на небеса?

На нашей Земле трудно найти что-либо, сопоставимое с количеством звезд во Вселенной. Нам остается лишь повторить слова директора обсерватории Литчфилд в Нью-Йорке: «Если бы мы сложили все крупинки песка на всех пляжах мира, то получили бы достаточно количество, приблизительно равное количеству звезд».

Интересно, что в настоящий момент радиус видимой Вселенной составляет 46,5 миллиардов световых лет, соответственно, ее диаметр равен 93 миллиар-

дам световых лет. Невообразимые расстояния! Господь приоткрывает нам масштаб Вселенной, чтобы мы могли осознать, насколько малы. «Что есть человек, что Ты помнишь его?» – говорит Давид. Посмотрите на ребенка в момент его рождения. Только любовь Бога и родителей способна взрастить это беззащитное существо. В книге Неемии читаем: «Ты, Господи, един, Ты создал небо, небеса небес и все воинство их, землю и все, что на ней, моря и все, что в них, и Ты живишь все сие, и небесные воинства Тебе поклоняются» (Неем. 9:6). Господь принимает решение поставить над всем этим человека – эту пылинку мироздания (см. Пс. 8:6–9). Кульминация творения – подобие Бога. Именно таким статусом Создатель наделил человека. Давид восклицает: «Господи, Боже наш! Как величественно имя Твое по всей земле!» (Пс. 8:10).

Осознание величия Бога порой играет с людьми злую шутку, поскольку они, желая прикоснуться к Нему, пытаются также воздвигнуть нечто впечатляющее. Если вы посетите Израиль, то сможете наблюдать величие, созданное руками человека. Несколькими годами назад мне довелось побывать на святой земле. Первые дни архитектура Вифлеема и Иерусалима поражала мое воображение. Потом эффект новизны прошел и я понял, что все это – лишь камни, витражи, плитка, мрамор и скульптуры. **Две тысячи лет люди строили нечто, чтобы прославить Бога или самих себя? Одним из самых известных долгоствоя мира является Искупи́тельный храм святого семейства, который строится в Барселоне с 1882 года. Это строение впечатляет, приводя в благоговение как верующих, так и неверующих людей. Какое величие! Вот только кого? Человека. Бог к этому величию отношения не имеет. Он Сам сказал, что обитает не в рукотворных храмах и соборах.**

ЗАМЕЧАЙТЕ НИЧТОЖНОЕ

Недавно я прочел: «Необходимо обладать незаурядными способностями, чтобы замечать ничтожное». Предположим, вы, желая изучить устройство муравейника изнутри, разрушили его часть. Заглянув внутрь, вы обнаружите бегущих от вас испуганных насекомых. Не удивительно, ведь вы, пусть и частично, но уничтожили их дом. Не будучи энтомологом, вы едва ли обладаете навыками, позволяющими исследовать среду обитания насекомых, не причиняя им вреда.

Как Бог действует в стремлении понять человека? Ответ мы находим в прекрасном стихотворении С. Надсона.

Я не Тому молюсь, Кого едва дерзает
Назвать душа моя, смущаясь и дивясь,
И перед Кем мой ум бессильно замолкает,
В безумной гордости постичь Его стремясь.

Я не Тому молюсь, пред Чьими алтарями
Народ, простертый ниц, в смирении лежит,
И льется фимиам душистыми волнами,
И зыблется огни, и пение звучит.

Я не Тому молюсь, Кто окружен толпами
Священным трепетом исполненных духов,
И Чей незримый трон за яркими звездами
Царит над безднами разбросанных миров, –

Нет, перед Ним я нем!.. Глубокое сознание
Моей ничтожности смыкает мне уста, –
Меня влечет к Себе иное обаяние –
Не власти царственной, – но пытки
и креста.

Мой Бог – Бог страждущих, Бог,
обогранный кровью,
Бог-Человек и Брат с небесною душой, –
И пред страданием и чистою любовью
Склоняюсь я с моей горячею мольбой!

« Прикосновение Бога к человеку возвеличивает его. Прикосновение это несет в себе прощение, освящение, мир, радость – все то, о чем Иисус говорил, живя на Земле. »

Желая понять мотивы человека, Бог стал одним из нас. Создавая наш мир, Он отразил в человеке Свой образ и подобие. Прошло время. Человечество лишь частично сохранило в себе Божий образ, при этом почти полностью утратив Его подобие. Настало время сделать ответный шаг. Придя в наш мир, Иисус принимает от человека его образ и подобие. Четыре тысячи лет человечество вынашивало и ваяло в себе нечто. Теперь это «нечто» Бог примеряет на Себя. Подобие плоти греховной, болезни, скорби и отвержение – все это Бог испытал на Себе. Какое благородство! Иисус не был рожден вскоре после грехопадения Адама, пока Земля еще не была настолько обезображена грехом. Он пришел на рубеже эпох, во время правления языческих царей.

У нас с вами есть преимущество перед Давидом, поскольку в отличие от него мы знаем подлинное основание Божьего величия, которое заключается в том, что Господь смирил Себя до смерти, чтобы спасти грешника. Во время последней Вечери Иисус омывает ноги апостолам, а дальше следует

нечто невероятное. Взяв на Себя крест, Он идет на Голгофу. На кресте Он возносится, в результате чего всех привлекает к Себе (см. Ин. 12:32). Величие обладает притягательной силой.

Вы достойны хорошей проповеди

Однажды я узнал, что начальница одной нашей сестры из церкви занимается высоким государственным постом. У них состоялась беседа о Боге, после чего эта сестра решила пригласить ее на богослужение. Я думал, какую же проповедь подготовить для такой высокопоставленной гостьи, а потом поймал себя на мысли, что веду себя, как лицемер. Неужели обычные люди, регулярно посещающие церковь, менее достойны хорошей проповеди? Разве для них позволительно не стараться? Мне стало очень стыдно.

Риск увлечься величием Божиим может привести нас к тому, что мы забудем Иисуса, великого в Своем смирении и кротости. Бог не в рукотворных храмах живет, Он пребывает в скромном и сокрушенном сердце. Бог не превозносится над творением, но, склоняясь к нуждающемуся, спрашивает: «Хочешь ли быть здоров?» Бог не боится утратить Свою святость, прикасаясь к нечистым людям. Он не утверждает Свое правление силой, но доказывает Свою любовь смирением и кротостью.

Необходимо обладать незаурядными способностями, чтобы замечать ничтожное. Наш Бог такими способностями обладает. В Своем величии Он преодолевает расстояния в миллиарды световых лет, чтобы прикоснуться к вам и ко мне, ничего не значащему. Прикосновение это несет в себе прощение, освящение, мир, радость – все то, о чем Иисус говорил, живя на Земле. Прикосновение Бога к человеку возвеличивает его.

Если вы прониклись идеей, которую пытался воспеть Давид, идеей, апогей которой мы находим в Евангелии, начните идти путем величия, подражая Христу. Он не боялся отдавать, пренебрег Своей жизнью и даже пожертвовал пребыванием с Отцом Небесным. Вдумайтесь в смысл слов, произнесенных Иисусом на кресте: «Боже Мой, Боже, Мой, для чего Ты Меня оставил?» Почему Отец пошел на это? Из любви. Средоточием величия Вселенной стал Голгофский крест. Давид этого не увидел. Мы же с вами имеем преимущество созерцать План спасения во всей его полноте!

Если вы еще не в завете с Богом, сделайте шаг Ему навстречу – и в свое время Он вознесет вас.

Павел Жуков

О ЧЕМ ТЫ ЖАЛЕЕШЬ СЕГОДНЯ?

Эта история произошла в 1930 году в Боливии. Молодой бизнесмен Альфред был владельцем самого большого магазина города. Тесть этого молодого человека был послом в Боливии. Для Альфреда это сулило большое будущее в бизнесе и политике. Однажды тесть предложил зятю прочитать книгу, которую ему дал сапожник. Сапожнику книгу подарил распространитель книг. Тесть объяснил Альфреду, что у него нет времени читать, и если он хочет, то пусть прочитает ее.

Альфред взял эту книгу, а называлась она «Великая борьба» Э. Уайта. Он прочитал ее очень быстро. Книга ему сильно понравилась. После ее прочтения жизнь Альфреда изменилась. Он нашел Церковь, описанную в этой книге, изучал Библию и вскоре принял крещение со своей супругой в Адвентистской церкви. Молодой человек оставил бизнес из-за царившей нечестности. Его бросили друзья, он стал бедным. Альфред поступил в Аргентинский духовный институт и впоследствии стал служителем.

Прошло время, через 45 лет один человек задал ему вопрос: «Альфред, ты никогда не жалел о том выборе, который сделал в своей жизни? Ведь ты мог стать знаменитым и богатым». На что Альфред, не задумываясь, ответил: «Нет! Никогда! Ведь то, что я уже приобрел, намного больше того, к чему я стремился и мог бы достичь».

О чем мы сегодня жалеем, а о чем — нет? О чем мы больше жалеем: о том, что сделали для Господа, или о том, что сделали против Господа?

50 или 20 гривен?

Представьте, что у вас в кошельке лежат купюры 20 и 50 гривен. Во время сбора добровольных пожертвований на богослужении к вам подносят корзинку, а вы быстро думаете, сколько положить: 20 или 50 гривен? Вроде бы 20 — мало, а 50 — много. Вы положили 20 гривен, но потом жалеете, что не пожертвовали 50 гривен. Или еще более трудная ситуация. Вы заглядываете в кошелек, а у вас там только 50 гривен. Вы планировали пожертвовать меньше, вам неудобно, но вы жертвуете эти 50 грн. И снова вы жалеете. Мой тесть говорит: «Если в чем-то сомневаешься — не делай. Но если уже сделал, не жалея и не сомневайся».

В Евангелии есть описание верующего богатого человека, который был

послушный Богу, Его заповедям и любил Иисуса. Имущество этого человека было достаточным, чтобы делиться им с другими и самому не обеднеть, но вот это нехорошее чувство... *«Когда выходил Он в путь, подбежал некто, пал пред Ним на колени и спросил Его: Учитель благий! что мне делать, чтобы наследовать жизнь вечную? Иисус сказал ему: что ты называешь Меня благим? Никто не благ, как только один Бог. Знаешь заповеди: не прелюбодействуй, не убивай, не кради, не лжесвидетельствуй, не обижай, почитай отца твоего и мать. Он же сказал Ему в ответ: Учитель! все это сохранил я от юности моей. Иисус, взглянув на него, полюбил его и сказал ему: одного тебе недостает: пойди, все, что имеешь, продай и раздай нищим, и будешь иметь сокровище на небесах; и приходи, последуй за Мною, взяв крест. Он же, смутившись от сего слова, отошел с печалью, потому что у него было большое имение. И, посмотрев вокруг, Иисус говорит ученикам Своим: как трудно имеющим богатство войти в Царствие Божие!» (Мк. 10:17–23)*

Мы можем говорить, что любим Бога, а рядом будет стоять бедный брат, от которого мы отвернемся. Мы можем говорить, что нам ничего не жалко для Бога, а Он просит нас проявить щедрость по отношению к людям. *«Тогда скажет им в ответ: истинно говорю вам: так как вы не сделали этого одному из сих меньших, то не сделали Мне» (Мф. 25:45).*

Мы часто сожалеем о том, о чем не надо бы жалеть. И наоборот, не жалеем о том, о чем стоило бы. Например, весь вечер смотрели фильм, возможно, и не один, или просидели в интернете, а потом спокойно ложитесь спать, не жалея о том, что за весь день не читали Библию, не поразмышляли над вечными истинами. Где-то глубоко в душе вы понимаете, что это неправильно, но наступает такой момент, когда уже, к сожалению, об этом не жалеете.

В книге «Ключ к выходу из всех затруднений» написано: «Вы можете пожалеть, проводя слишком много времени с другими людьми, но никогда

не пожалеете, что проводите слишком много времени с Богом. Постарайтесь найти время, чтобы побыть с Богом наедине каждый день».

Ты готов посвятить деньги, время и силы для Господа?

Однажды мне попался тест «Насколько ты настоящий христианин?» Там я прочитал: «Если ты готов посвятить деньги, время и силы для Господа, то ты настоящий христианин». Проанализируйте свою жизнь сегодня, готовы ли именно вы?

Рассмотрим две библейских истории, двух библейских героев: царя Давида и патриарха Авраама. *«...В одном городе были два человека, один богатый, а другой бедный. У богатого было очень много мелкого и крупного скота, а у бедного ничего, кроме одной овечки, которую он купил маленькую и выкормил, и она выросла у него вместе с детьми его; от хлеба его она ела, и из его чаши пила, и на груди у него спала, и была для него, как дочь. И пришел к богатому человеку странник, и тот пожалел взять из своих овец или волов, чтобы приготовить обед для странника, который пришел к нему, а взял овечку бедняка и приготовил ее для человека, который пришел к нему. Сильно разгневался Давид на этого человека и сказал Нафану: жив Господь! достоин смерти человек, сделавший это. И за овечку он должен заплатить вчетверо, за то, что он сделал это, и за то, что не имел сострадания. И сказал Нафан Давиду: ты — тот человек...» (2 Цар. 12:1–7).*

«И простер Авраам руку свою, и взял нож, чтобы заколоть сына своего. Но Ангел Господень воззвал к нему с неба и сказал: Авраам! Авраам! Он сказал: вот я. Ангел сказал: не поднимай руки твоей на отрока и не делай над ним ничего, ибо теперь Я знаю, что боишься ты Бога и не пожалел сына твоего, единственного твоего, для Меня. И возвел Авраам очи свои и увидел: и вот позади овец, запутавшийся в чаще рогами своими. Авраам пошел,

взяв овна и принес его во всесожжение вместо сына своего. И нарек Авраам имя месту тому: Иегова-ире. Посему и ныне говорится: на горе Иеговы усмотрится. И вторично воззвал к Аврааму Ангел Господень с неба, и сказал: Мною клянусь, говорит Господь, что, так как ты сделал сие дело, и не пожалел сына твоего, единственного твоего, то Я благословляя благословлю тебя, и умножая умножу семя твоё, как звезды небесные и как песок на берегу моря; и овладеет семя твоё городами врагов твоих; и благословятся в семени твоём все народы земли за то, что ты послушался гласа Моего» (Быт. 22:10–18).

В обеих историях описана овечка, которая была принесена в жертву. В истории с Давидом видим, что овечка была единственная в доме, но ее забрали и принесли в жертву. Это была притча. В истории с Авраамом патриарх увидел овна и тоже принес его в жертву. У Авраама вместо сына, человека, умер овен. У Давида вместо овцы умер человек, Урия Хеттеянин, а потом и сын царя. Богач (Давид) пожалел из многочисленного стада для Господа одну овцу и в конечном итоге потерял сына. Давид, который уже имел жен, и как царь мог взять себе еще девицу в жены, что он впоследствии и сделал, незаконным кровавым путем, забирает единственную жену у Урии, убивая его. Как гнусно выглядит, когда ты берешь у другого то, что имеешь сам, как бы жалея свое, при этом не жалея чужого. Авраам не пожалел своего единственного сына и получил благословение и многочисленное потомство.

НЕ ПОЖАЛЕЙТЕ СВОЮ ДУШУ для Господа

В жизни часто бывает: то, что мы жалеем потратить для Бога, мы теряем и наоборот то, что трагично, не жалея, приобретаем, в последствии, во сто крат. Если мы сегодня пожалеем свою душу для Господа, Библия говорит, что мы можем потерять ее для вечной жизни, а если потратим, посвятим ее Богу, людям, то приобретем жизнь вечную.

Читая эти истории, мы скорее сравниваем себя с Давидом, потому что часто бываем жадными, жалею что-либо, как и он. Если вам по душе Давид, то вы должны и дальше поступать так, как он. Когда к Давиду пришел пророк Нафан, царь пожалел о содеянном. Библия описывает реакцию Давида на слова Нафана: «Помилуй меня, Боже, по великой милости Твоей, и по множеству щедрот Твоих изгладь беззакония мои. Многократно омой меня от беззакония моего, и от греха моего очисти меня, ибо беззакония мои я сознаю, и грех мой всегда предо мною» (Пс. 50:3–5). После этого поступка царь понял, что для Бога не так важны овцы, как мы сами. «Ибо жертвы Ты не желаешь, — я дал бы ее; к всесожжению не благоволишь. Жертва Богу дух сокрушенный; сердца сокрушенного и смиренного Ты не презришь, Боже» (Пс. 50:18, 19).

Если вам сегодня еще что-либо жалко отдать, пожертвовать для Господа, вспоминайте жертву Христа на Голгофе. Написано: «Тот, Который Сына Своего не пожалел...» (Рим. 8:32), Который умер ради нас. Пусть ваши сожаления будут только относительно того, что вы сделали что-то недоброе своему ближнему и Богу.

Виктор
Вертыло

ВІРА І ЦЕЙТНОТ

Нещодавно я ледь не заїзнила на електричку. Влетіла до вагона останньої миті. Ніщо не віщувало цейтноту, оскільки мені вдалося встати за дві години до виходу. Проте молодша донька раптом прокинулася і захотіла до мами, тому довелося залишитися, щоб приспати її.

Навіть те, що я звечора підготувала все необхідне, не завадило моему берету кудись подітися. Усе це знизило можливість встигнути на електричку до мінімуму. Аби встигнути, попередньо купивши квиток, потрібно вийти хвилин за 15, а краще за 20. У мене ж залишалося лише дев'ять.

Усю дорогу, доки намагалася якнайшвидше дістатися до кас, я сумнівалася: а чи вийде? А чи варто взагалі бігти? Може, нікуди не їхати? Однак я бігла далі. Перший світлофор загорівся червоним світлом саме перед моїм носом. Потрібно було чекати ще 99 секунд, тому я вирішила побігти до другого, сподіваючись, що так перейду дорогу швидше. Другий ближче до кас, та я не розрахувала відстань, і все ж довелося чекати 99 секунд, хоча, якби залишилася на першому світлофорі, уже купувала б квиток.

Подивившись на годинник, знову засумнівалася: бігти чи не варто? Залишається півтори хвилини. Потрібно перейти дорогу, пройти метрів 70, купити квиток, піднятися на міст, добігти до останньої платформи... 14, 13, 12, 11 секунд... Ні, бігти не буду. Який сенс? Якщо встигну, то встигну, а ні, то ні. 2, 1 секунда... Зелене світло світлофора! Хлопець, що стояв поруч, побіг, як метеор, викликавши у мене заздрість. Я просто фізично так не можу. Однак я пришвидшила

ходу. Знову зажеврила надія: а раптом все ж таки встигну?! Ці думки підганяли мене.

Наступна електричка через 40 хвилин, саме тому мені потрібно встигнути на цей поїзд. Знову сумніви: а чи варто брати квиток, якщо не встигну? Сорок хвилин чекати не буду, а гроші втрачу. Ризикнула знову: придбала квиток.

Тепер просто не було вибору: залишалося вибігти на міст, побачити, як поїзду загорілося зелене світло, почути слова машиніста про те, що двері зачиняються, але не залишити надію, що все-таки встигну. Хоч думка зупинитися й не бігти знову виникла в голові, проте я побігла далі та встигла на електричку. Забігла в потяг буквально останньої секунди. Доки лічила сходинки моста, відчувала, як машиніст сидить і подумки мене підганяє, вірячи, що встигну...

Для чого я це все так детально розповідаю? Ця історія схожа на нашу віру. Вона то горить яскраво, то гасне; то виникають сумніви, то знову з'являється стійке переконання, що все вдасться, з усім упоремося. Ми перечіплюємося і думаємо про щось інше, зупиняємося, опускаємо руки. Обставини в нашому житті іноді складаються не на нашу користь. Хтось біжить швидше за нас, викликаючи заздрість. Задумане не вдається. Минає певний час, і ми знову продовжуємо вірити в те, що все з Божою допомогою вдасться і що потрібно продовжувати свій шлях. Адже треба бачити мету і йти до неї. І завжди є Той, Хто чекає і не зачиняє двері, тому що вірить у нас, сподівається, що ми дійдемо до кінця, встигнемо.

Марія
Зоріна

Листолаз жакхливий

Пригадай випадок, коли чиїсь слова заподіяли шкоду іншим. Може здатися, що деякі твої слова не мають шкідливого впливу, але якщо ти придивишся до реакції ближніх, то зрозумієш, що це не так.

У тропічних лісах Колумбії живе маленька деревна жаба, яку називають листолазом жакхливим. Завбільшки лише 2–4 сантиметри. Вона жакхлива, бо є однією з найотруйніших хребетних тварин на Землі. Індійці змазували її отрутою наконечники своїх стріл, аби смертельно вражати ворогів на війні, адже одного міліграма цієї отрути досить, щоб убити двох слонів.

Існує декілька видів цих жаб, і всі вони відрізняються яскравим блискучим забарвленням – жовтим, помаранчевим або світло-зеленим.

Чому вони такі отруйні? Учені довго розгадували секрет отруйності

листолаза жакхливого. На свій подив, вони виявили: якщо вирощувати їх у лабораторії, то отрута в їхньому організмі не виробляється. Річ у тім, що в дикій природі вони харчуються комахами, у тілі яких містяться токсичні речовини. Жабам ці речовини не шкодять, спеціальні залози переробляють їх на отруту, що накопичується в шкірі. У неволі ж, харчуючись неотруйними комахами, і самі жаби стають нешкідливими.

У декого мову можна порівняти з листолазом жакхливим. Інколи вона може бути наповнена смертельною отрутою.

Якщо ти не стежиш за своїм мовленням, то можеш заподіяти багато шкоди ближнім. Деякі люди дбають про свою зовнішність. Вони привабливі зовні, на них звертають увагу. Та щойно вони заговорять, розумієш, що вони зарозумілі, схильні до критики, грубі, вульгарні, їхні слова отруйні, як шкіра листолаза жакхливого. Кожне образливе слово – це отруйна стріла, що ранить інших людей.

Листолаз жакхливий перестає бути отруйним, якщо живе в тераріумі. А наша мова перестає виділяти отруту, якщо ми дозволяємо Ісусові очистити її і наповнити серце любов'ю. Тільки в Його великій «лабораторії» ми стаємо благословенням для ближніх. Проси Бога про це, адже Він не очистить тебе від отрути проти твоєї волі. Якщо твої уста коритимуться Ісусу, то ти будеш щасливий, а також ті, хто поруч з тобою.

«А языка ніхто з людей не може приборкати; він – зло негмаовне, повний смертоносної отрути» (Якова 3:8).

ВОСКОВІ ЛЮДИ

Цікаво розглядати воскові фігури відомих людей. Як ви думаєте, чи складно зробити таку? Запаліть свічку і подивіться, як швидко вона втратить форму.

Бджоли будують із воску соти; вонняний віск захищає шкіру й шерсть тварин від висихання та вологості; воском вкрите листя та плоди деяких рослин; і навіть у наших вухах теж можна знайти віск. Сьогодні виготовляють воскові свічки й восковий папір, віск додають у креми для обличчя. Дерев'яним меблям і тканинам віск надає водовідштовхувальних властивостей, ним покривають тверді сири, застосовують в електроніці й багатьох інших галузях.

Найцінніший віск – бджолиний, а найбільше використовують штучний аналог воску – парафін, який добувають із нафти. Віск, як і жир, не розчиняється у воді. Завдяки тому, що вода й віск не змішуються, його можна використовувати як захист від вологості або, навпаки, утримувати вологу всередині воску. При низькій температурі

віск твердий, а при високій розплавляється до рідкого стану.

Існують і «воскові» люди. Доки немає проблем, вони «тверді», і здається, що мають врівноважений характер. Та щойно ситуація загостриться, як вони починають «плавитися» та втрачають свою «первісну форму».

Залишатися «твердим» попри все складно. Для цього треба довіряти Богу. Серце царя Давида плавалося, як віск, коли над ним збиралися хмари. Він, як вода, був «розлитий» між труднощами. Він навчався довіряти Богу й одного разу зрозумів, що стає «твердим», коли Господь зміцнює його, і слабшає, коли віддаляється від Усевишнього.

Якщо ви теж плавитеся, як віск, коли виникають проблеми, учіться довіряти Богу. З Ним ваше серце не розтопиться, як віск, навіть якщо ви підете долиною смертної темряви.

«Я розлитий, немов та вода, і всі кості мої поділились, стало серце моє, немов віск, розтопилося в моєму нутрі» (Псал. 22:15).

ГОСТИННІСТЬ

Бог ясно благословляє відкритих і гостинних людей. Це особливо добре видно з історій життя пророків Іллі та Єлисея. Удова, яка розділила з Іллею свою останню їжу, і шунамітянка, що виділила особливу кімнату, у якій Єлисей міг гостювати за потреби, отримали особливі благословення. Проте й сьогодні теплий, привітний прийом не залишається без нагороди.

Минуло два дні відтоді, як ураган «Карл» обрушився на узбережжя Техасу біля містечка Галвестон. Місіс Кірк і її двоє дітей, Денні й Бетті, стояли перед своєю крихітною домівкою і думали, що ж їм тепер робити. У них не було радіо, тому вони не чули штормового попередження. Несподівано вони опинилися в самому центрі урагану.

До океану було близько кілометра, але гігантські хвилі з легкістю долали цю відстань і з величезною силою обрушувалися на сушу. Дорога в місто була зруйнована і затоплена. Сусіди встигли виїхати до початку урагану, людей в окрузі не залишилося, а запаси продуктів і питної води закінчувалися.

Денні підняв прапор і розвів велике багаття, але безрезультатно. Густий туман і хмари закривали їх від будь-якого літака, що пролітав. На третій день після буревію Кірк була змушена урізати харчування. Тепер

вони їли по чашці кукурудзяної каші двічі на день без соусу і масла. Денні й Бетті зовсім зневірилися. Вони зібрали хмиз і виклали слово «Допоможіть!» на білому піску пляжу. Раптом вони побачили людей. Це була мексиканська сім'я: батько, мати і троє дітей, одна з яких – ще немовля. Вони були в лахмітті, у їхніх очах – голод і відчай.

– Ми втратили все, – сказав чоловік, – і не їли вже три дні. Я прошу вас дати нам трохи їжі, хоч би для дітей.

– У нас зовсім небагато їжі, але доти, доки вона є, ми все ділитимемо порівну, – відповіла Кірк, запрошуючи гостей увійти.

Денні трохи нарікав через рішення мами. Він теж був голодний, а завтрашній день не обіцяв нічого доброго. Однак його мама ще не встигла закінчити обідню молитву, як Денні схопився з-за столу і побіг на вулицю.

– Мені щось почулося! – крикнув він.

Йому не почулося. Він побачив, як хмари розступилися і визирнуло сонце. У просвіті з'явився літак, з якого вниз на парашуті полетіла велика коробка з продуктами.

Часто за гостинністю справді слідує благословення.

«Хто приймає пророка в ім'я пророка, дістане нагороду пророка; і хто приймає праведника в ім'я праведника, одержить нагороду праведника» (Матв. 10:41).

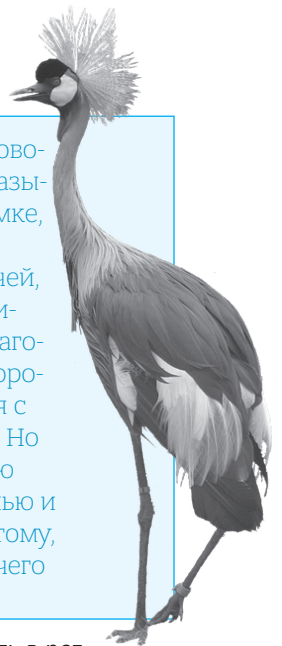
КРИКЛИВІЕ ЖУРАВЛИ

Журавли – интересные птицы, но у них есть один недостаток. Они очень крикливы, особенно когда летят. Крикливость не всегда хороша, а для журавлей даже опасна. Шум привлекает орлов, которые нападают на них и хватают прямо в полете.

Взрослые и опытные журавли наполняют клювы камнями, так что просто не могут издать ни звука. Они летят с камнями в клюве, пока не достигнут пункта назначения. Так они спасаются от печальной участи – смерти в когтях хищных птиц, выселяющих свою добычу в воздухе.

Людей, похожих на журавлей и говорящих слишком много, Библия называет глупыми. Держать рот на замке, чтобы не наговорить глупостей, может оказаться непростой задачей, если у тебя уже выработалась привычка болтать не задумываясь. Наговорив лишнего, легко потерять хорошего друга, испортить отношения с близкими, даже потерять работу. Но что самое страшное – за болтовню можно поплатиться земной жизнью и потерять жизнь вечную. А все потому, что слишком часто говоришь то, чего не следует говорить.

Надеюсь, тебе не придется набирать в рот камней, как журавлю, чтобы не произнести слова, о которых потом пожалеешь. Если тебе трудно сдерживаться, обратись к Богу, пусть Он положит Свою руку на твои губы, чтобы ты мог молчать, когда это нужно. Иисус не хочет, чтобы ты по глупости терял что-то по-настоящему ценное. Он рядом с тобой, чтобы помогать тебе. Он будет рядом с тобой, чтобы радоваться твоим успехам и победам над собственными слабостями.

«Язык глупца ввергает в ссоры, уста его вздорные накликут побои. Вздорный рот глупца – его погибель, собственный язык – ловушка, что грозит жизни его» (Притч. 18:6, 7; перевод ИПБ).

Знаю, чего по-настоящему хочу

Хочу поделиться опытом. Думаю, он будет актуальным сегодня, по крайней мере, для некоторых. Возможно, эта история покажется кому-то не очень ярким опытом, но, анализируя пройденный мной путь, удивляюсь тому, как Бог благословлял меня и вел. Эта история не о великом падении и тернистом пути возврата, нет, она, скорее, похожа на историю пророка Ионы.

Вырос я в Адвентистской церкви, всегда старался быть примерным христианином и поступать правильно – так, как меня учили. У меня, казалось, это даже получалось, конечно, не всегда, как и у всех, но я старался. Я очень благодарен своей церкви за то, что она научила меня служить Богу и людям.

Моя церковь в деревне достаточно большая, в ней всегда было много детей и молодежи. Можно сказать, что наша община нацелена на служение детям. Каждое лето мы проводили детские программы, обязательно организовывали лагерь, в котором я уже с 13 лет был не просто отдыхающим. Я вместе с молодежью участвовал во всем, в чем только мог: в каникулярных школах, викторинах, конгрессах, слетах, конференциях, не говоря уже о субботнем богослужении, в организации которого наши дети и молодежь регулярно принимают участие. Служение стало любимым делом моей

жизни, ведь именно тогда я чувствовал настоящую радость от того, чем занимаюсь, и был счастлив.

Время шло, я рос. Приближалось время выпуска из школы и выбора будущей профессии – выбора, во многом определяющего мою жизнь. С самого детства я хотел быть пастором, точнее, только в детстве я и хотел им быть. Когда я вырос, то, как часто бывает, «осознал всю бесперспективность» этой затеи и стал перебирать варианты профессий. С учебой у меня проблем не было, что, как ни странно, усложняло процесс выбора. Я не хотел учиться для того, чтобы учиться, такой бездумной траты денег и времени я себе позволить не мог. Поэтому искал нечто такое, что мне нравилось и приносило бы неплохой доход, ведь, как и любой молодой человек, я не хотел испытывать недостатка в средствах. Но я ничего не нашел.

Не зря я рассказал о радости и счастье, которые испытывал во время служения. У меня есть своя личная теория, и заключается она в том, что радость бывает разного «качества». Радость от того, что ты провел день с пользой, будет больше той радости, которую испытываешь, провалявшись весь день на диване. С выбором профессии произошло то же самое. Я не мог найти занятие, которое приносило бы мне больше удовольствия, чем служение Богу. Остановившись на какой-либо профессии, я представлял себя на рабочем месте, и если оно мне не нравилось, переходил к следующей.

Снова у меня возникла мысль стать пастором. Она звучала со всех сторон, но я упорно избегал ее, отгонял и даже спорил сам с собой. В итоге я все-таки «сбежал». Мой брат живет и работает в Польше. Он предложил оплатить мое обучение в том польском вузе, который я выберу. Я с радостью принял его предложение. В вуз поступить не удалось, так как за три месяца язык до нужного уровня не выучишь, поэтому я поступил туда, где сертификат о знании языка не требовался, – на заочное отделение. Я получил студенческую визу и пошел работать.

Найти работу с выходным в субботу было непросто, поэтому я попал на предприятие по переработке электро-технических отходов, на свалку. Только там осознал, куда попал, убегая от Бога. «Ну что, молодец, теперь ты на мусорке», – говорил я сам себе. Работая по десять часов в день, что относительно немного для Польши, я чувствовал острую нехватку служения. Да, именно служения. К работе можно привыкнуть, а вот к этому я привык-

Иван
Коршунов

нуть не мог. Моя жизнь тянулась от субботы до субботы. В том городе была очень хорошая адвентистская община с небольшой, но очень дружной украинской диаспорой, ставшей для меня на то время семьей. Мы часто оставались после богослужения в субботу, организовывали домашние церкви. Это было моей отдушиной в те непростые времена.

Я видел Божью любовь ко мне. Во время своего пребывания в Польше я выполнял самую легкую работу, у меня не было конфликтов с коллегами, и жилье мне всегда попадалось очень хорошее, как и соседи. Все это я вижу сейчас, анализируя то, что со мной произошло.

Именно там, в Польше, я понял, чего по-настоящему хочу. Хочу посвятить свою жизнь Богу, стать Его служителем и считаю это лучшим решением в своей жизни. Я не жалею о семи месяцах, проведенных в Польше: они немного изменили мое мировоззрение, подарили мне хороших друзей и дали возможность пожить на своих хлебах, что было прекрасным опытом для меня.

Не знаю, был ли мой «побег» в Польшу частью Божьего плана или это моя «выходка», которую Он обратил во благо, но уверен, что сейчас я на верном пути и буду ревностно молиться, чтобы никогда с него не сойти.

Сегодня я студент второго курса богословского факультета в Украинском адвентистском теологическом институте в Буче. С каждым днем все больше восхищаюсь, насколько велик Бог, и снова утверждаюсь в сделанном мной выборе быть пастором.

Иван
Коршунов

« Не можна ввійти в Царство Небесне, якщо нас веде інший – не Христос. Немає іншої правди, окрім правди Христа. Багато християн створюють «правду». А її неможливо створювати, її потрібно прийняти з рук Господа. »

Ніколи не жалкувала, що ПОСТАВИЛА ГОСПОДА НА ПЕРШЕ МІСЦЕ

Кінець минулого століття ознаменувався великим релігійним пробудженням. Будувалися церкви, люди перебували в духовному пошуку, більшість населення прагнула глибше пізнати Бога. Не стало винятком і моє рідне село Фурси, де 1994 року було зареєстровано Церкву АСД. Завдяки старанням моєї мами я теж приєдналася до Божого народу і 1994 року прийняла хрещення.

Відтоді в моєму житті розпочалася боротьба між біблійними принципами та людськими бажаннями. Тоді я була працівником торгівлі, де субота завжди була робочим днем. Переді мною постав вибір: або субота, або робота. Я бажала залишитися вірною Богові. Тому, навіть не уявляючи, як жити далі, як годувати родину, я віддала все в руки Господа.

Аби якось звести кінці з кінцями, я разом із сестрою, яка не сприймала серйозно моїх релігійних переконань, продавала квіти. Найчастіше це відбувалося в період свят. У п'ятницю 6 березня 1998 року, напередодні Міжнародного жіночого дня, який припадав на неділю, я теж про-

давала квіти, однак жвавої торгівлі в мене не було, хоч до інших продавачинь стояли черги. Тому я була змушена повернутися додому з непроданим товаром, який поставила в літній кухні. Знаючи мою ситуацію, сестра порадила: «Катю, завтра не до церкви йди, а на базар! Бо квіти до неділі пропадуть!» Проте я відповіла: «Нехай пропадають! На все воля Божа».

У суботу за Господньою заповіддю я була на богослужінні, де пізнавала святі істини. У серці панував Божий мир, і я зовсім забула про свої проблеми. Увечері я вирішила перебрати квіти, які,

можливо, довелося б викинути. Однак, увійшовши до літньої кухні, я дуже здивувалася, не повіривши власним очам. Переді мною стояли чудові букети, які не втратили своєї природної свіжості. Квіти були наче щойно зрізані!

Наступного дня, коли я приїхала на базар із цими самими квітами, до мене відразу вишикувалася черга. Через годину я продала всі квіти і була вже вдома.

Цей досвід з Богом ще більше відкрив мені Його любов, вірність і бажання благословити Своїх дітей. Я зміцнилася у вірі та зрозуміла: якщо довіряться Богу, Він ніколи мене не залишить.

Сьогодні, перебуваючи в Церкві 27 років, завжди згадую пройдений шлях і Боже керівництво, Його підтримку. Я ніколи не жалкувала, що поставила Господа на перше місце. Адже Біблія говорить: «*Шукайте перш за все Царства Божого і Його праведності, а це все вам дасться*» (Матв. 6:33).

**Катерина
Білік**

ІНОДІ БОГ ВІДПОВІДАЄ НЕ ТАК, ЯК МИ ПРОСИМО

Чому Бог допускає складні ситуації та випробування в нашому житті? Причини можуть бути різні, і одна з них – аби вплинути на зачерствіле серце та спасти тих, хто довго і перто ігнорує ласкаві Божі вмовляння.

Мій доньчій був рік, коли ми з нею відпочивали влітку на дачі моєї подруги, у якої також була однорічна дитина. Одного дня на телефон подруги прийшло повідомлення із благанням молитися за Лізу, доньку нашої спільної знайомої, яка випала з вікна дев'ятого поверху.

Коли я почула таку новину, у мене всередині все похололо. Я добре знала трирічну Лізу, її десятирічну сестричку Аню, маму – посвячену та вірну християнку і невіруючого тата, який позитивно ставився до Церкви, іноді відвідував різні позацерковні зустрічі, але укладати завіт із Богом не збирався. Трирічна Ліза щодня в присутності тата молилася за нього, щоб він хрестився.

Ми з подругою взялися за руки і почали просити Бога про чудо для Лізи. І за декілька годин плакали від радості, коли дізналися, чим усе закінчилося. Тетяна, мама Лізи, потім розповіла, як це сталося.

Раз на тиждень вона запрошувала до себе додому кількох дітей із дитячого будинку, аби позайматися з ними чимось корисним. Того дня, як завжди, вона вийшла з під'їзду,

проводжаючи їх після зустрічі. І раптом почула, як за її спиною згори впало щось важке. «Немов хтось із верхнього поверху скинув мішок із піском», – подумала вона. Обернулася і побачила на клумбі платтячко своєї Лізи. Вона кинулася до бездиханної доньки, взяла її на руки і почала щосили благати Бога: «Господи, помилуй! Господи, помилуй!» І Бог відповів на молитву матері. Раптом з'явилася жінка, яка оперативно викликала швидку допомогу, що відразу ж приїхала і відвезла Тетяну з донькою до лікарні.

У кареті швидкої допомоги Ліза вже нормально дихала, а за декілька годин танцювала на ліжку в реанімаційній палаті. У дівчинки не було жодного перелому, забою, лише невелика гематома в селезінці та подрапане взірвання. Неймовірно і те, що того ранку двірник уперше за 10 років скопав квіткову клумбу.

Маленька Ліза потім розповіла, що вона хотіла подивитися на маму, яка пішла проводити діток, залізла на підвіконня, оберлася на москитну сітку, гадаючи, що вона міцна. Проте сітка впала, і вона вилетіла разом із нею. Саме вилетіла, а не впала, бо дівчинку, за її словами: «Немов з двох боків під руки підхопили, і я полетіла. І чомусь страшно не було».

А тепер про найголовніше чудо. Тато, щойно дізнавшись про те, що сталося, сказав: «Передайте Лізі, що я охрещуся!» Через випадок з його донькою він відчув Божу любов, турботу, усвідомив, що Господь усемогутній, тому дотримав свого слова й уклав завіт із Богом. Менш ніж за тиждень у церкві, тримаючи за ручку свою маленьку Лізу, підборіддя якої замазали зеленкою, щиро дякував усім, хто молився за його доньку.

Чи просила Тетяна, щоб її чоловік саме так отримав спасіння? Безумовно, ні. Та чи вдячна вона за те, що її чоловік прийшов до Бога? Напевно, так. Тетяна в усьому довіряла Богові й не докоряла Йому за Його шляхи (див. Римл. 8:28). **Іноді Бог відповідає не так, як ми просимо, але так, щоб задумане Ним здійснилося. Слава Богу за чудо!**

**Вікторія
Ярош**

МІЙ БОГ УСЕ МОЖЕ

зробив так, що без цього насоса котел не вмикається. Він розповів, де його купити на ринку, і сказав, щоб я попросила когось із братів цей насос поміняти.

Усе начебто легко. Однак перша проблема полягала в тому, що наш ринок працює не щодня. Потрібно було почекати до п'ятниці, а за прогнозом погоди

передали похолодання зі штормовим попередженням. Наступні декілька днів я молилася, щоб температура не опустилася нижче 0 °C, бо якщо в будинку розірве радіатор від замерзання труб, то я із цими проблемами вже не впораюся.

У п'ятницю я купила необхідний насос, але, зателефонувавши всім братам із церкви, зрозуміла, що до неділі мені ніхто не зможе допомогти. Я продовжувала молитися, температура повітря не знижувалася, але подув сильний вітер з дощем. Увечері в п'ятницю ми взяли парасольки і пішли на вечірнє богослужіння. Повернувшись додому, почули страшний шум і тріск на вулиці. Згодом з'ясувалося, що величезне дерево впало на дорогу, якою ми щойно йшли. Сусідка зателефонувала мені та сказала, що дерево перегородило всю вулицю, поламало їй паркан і порвало електро-

дроти, тому в неї тепер немає світла. Я тоді не надала цим словам значення, тому що в мене світло було, обігрівач працював і все було добре. Ми стали на коліна і подякували Богові за наші врятовані життя, за те, що Його невидима рука утримувала дерево, доки ми проходили повз. Шістдесят секунд врятували нам життя.

Уранці ми пішли на богослужіння, а в неділю приїхав один із братів, поміняв насос та ввімкнув опалення. Усі були щасливі, і коли я його проводила, то побачила декілька бригад, які працювали над усуненням поломки. Ураган наробив багато біди в місті, і до нас вони приїхали тільки в неділю. Перша бригада розпилювала дерево, яке лежало на дорозі й заважало проїзду, а друга лагодила електромережу.

Виявляється, були пошкоджені головні дроти постачання електроенергії і частина міста була без світла, починаючи з вечора п'ятниці й до неділі. Не знаю як, але в мене світло було! І обігрівач працював, інакше я просто замерзла б з дітьми від холоду. Кому із сусідів не розповідала, ніхто не вірив, казали, що такого не може бути. Я відповідала, що **мій Бог усе може: і температурою повітря керувати, і дерево утримати, щоб не впало на мене з дітьми, і зробити так, аби світло в моєму будинку було. Слава Йому і хвала!**

**Наталія
Шипуліна**

Хочу розповісти досвід, який я пережила декілька років тому. Чоловік був у Польщі на заробітках, а я залишилася вдома з дітьми. Я живу в місті, але в приватному будинку. Як це зазвичай буває, коли немає господаря вдома, то обов'язково щось зламається. Так і сталося. Наприкінці листопада температура на вулиці була + 2 °C, а у мене в будинку холодні батареї і газовий котел не запалюється. Була середа, ранок. Розумію, що зв'язатися з чоловіком зможу лише ввечері по вайберу, коли він прийде з роботи, тому що на роботу він ходив без телефону. Я вирішую перебратися з дітьми в одну кімнату, у якій вмикаю електрообігрівач. Увечері на відеозв'язку чоловік обстежує котел і з'ясовується, що він справний, але зламався насос, який качає воду в системі, а мій чоловік

МЕНЯ СПАСЛА БИБЛИЯ

Чтение, безусловно, полезно, но не всякая книга может спасти человеку жизнь. Я росла без родителей, меня воспитывала бабушка. Мы регулярно посещали протестантскую церковь, где на богослужениях читали Библию. Я ходила скорее за компанию. Своей веры у меня не было, ведь для формирования веры нужны личные взаимоотношения с Богом.

Впервые я всерьез задумалась о Боге в подростковом возрасте, когда стали проявляться особенности, присущие этому периоду: комплексы (я сильно заикалась), поиск себя и своего пути, размышления о смысле жизни... Тогда, в 14 лет, я неожиданно приняла решение ежедневно перед сном читать Библию – по одной главе. Чтение занимало всего минут пять.

Однажды во время чтения очередной главы меня охватил сильный трепет. В главе говорилось о том, как Иисус исцелил немомого человека. Мне вдруг захотелось, закрыв глаза, помолиться, и я прошептала: «Иисус, Ты сможешь дать речь немому! Я умею говорить, но сильно

заикаюсь; из-за этого мало общаюсь. Сама мысль о том, что у меня не получится сказать плавно и красиво, как это выходит у других, приводит меня в ужас. Пожалуйста, если хочешь, исцели меня. Аминь». Сегодня этой проблемы у меня больше нет. Часто выступаю перед большой аудиторией, провожу семинары, но больше не испытываю страха, что у меня будут проблемы с речью. Бог исцелил! А началось все с чтения Библии.

В 15 лет я осталась совершенно одна. Без родных, без денег, без поддержки. В то время я еще училась в школе. Не нужно объяснять, что это значит для подростка: вокруг столько соблазнов – алкоголь, наркотики и прочее. Я жила в городе, где и по сей день продают самый дешевый героин. Многих моих знакомых уже давно нет в живых. Помню, какой страх охватил меня тогда – страх от непонимания, что мне делать дальше, как жить, на что... В тот же день перед сном, читая очередную главу, наткнулась на слова: «Не бойся, ибо Я – с тобою; не смущай-

« Вы говорите, что дети утомляют. Вы правы. Поясняю им, вам нужно опускаться до их понятий. Опускаться, наклоняться, сгибаться, сжиматься. Ошибаетесь. Не от того мы устаем, а от того, что надо подниматься до их чувств. Подниматься, становиться на цыпочки, тянуться, чтобы не обидеть. »

Януш Корчак

ся, ибо Я – Бог твой; Я укреплю тебя, и помогу тебе, и поддержу тебя десницею правды Моей» (Ис. 41:10).

Не знаю, каким образом Бог делает это, но глубоко в душе у меня появилась уверенность, что все будет хорошо. Я ни разу не пробовала наркотики, хотя возможностей было много, не выпила ни одного глотка спиртного. Для меня важно, чтобы мой разум оставался чистым и светлым.

Библия нам дана не только для того, чтобы пополнить багаж знаний, но и для того, чтобы изменить нашу жизнь. И того, над чем психологи могут работать несколько месяцев, а то и лет, Бог может достичь гораздо быстрее и результативнее. Я сама психолог, поэтому знаю, о чем говорю.

Если ты сейчас стоишь перед непреодолимой проблемой – начни читать Библию! В ней есть ответы на множество вопросов. Эта книга приведет тебя к Богу.

Татьяна Шимановская

Коли Бог ЗАПЛЮЩУЄ ОЧІ...

Інколи ми недооцінюємо роль молитви в нашому житті, вона стає формальною і не ревною. Лише непередбачувані обставини можуть змінити наше ставлення до спілкування з Богом.

Щось подібне сталося і в моєму житті. Проживаючи в Киргизстані, ми з мамою відвідували богослужіння в Церкві АСД, куди мене запросили разом із двоюрідною сестрою співати в хорі. Тоді нам було по 14 років. Хоч я ходила на зібрання віруючих і вважала себе справжньою християнкою, глибокого розуміння молитви я не мала. Однак те, що сталося зі мною, дуже вплинуло на моє духовне становлення.

Одного зимового морозного вечора ми із сестрою поверталися з репетиції хору. Ми ділилися приємними враженнями від щирого спілкування з молоддю. Під нашими ногами порипував сніг, що того дня білою пеленою покрив землю, а з уст линули теплі спогади про нещодавню зустріч. Хоч дорога додому пролягала крізь темні, не освітлені ліхтарями вулиці, ми не зважали на це, оскільки були натхненні репетицією.

Раптом ми насторожилися, почувши позаду чийсь кроки. Ми вирішили поспішити, аби швидше дістатися додому. Однак кроки позаду теж пришвидшилися. Ми обернулися і побачили незнайомого чоловіка, який ішов за нами. У голові з'явилися дві думки: одна закликала до спокою, а інша спонукала чимдуж утікати від небезпечно-го переходного. Ми із сестрою побігли та зрозуміли, що нас наздоганяють, а обернувшись, побачили вже двох чоловіків, які наближалися.

Тієї миті душу наповнив страх, піддавшись якому, ми необачно повернули в провулок, який був для нас незнайомим. Однак діватися було нікуди, і ми, тримаючись за руки, швидко побігли. Ми розуміли, що врятуватися від переслідувачів, що майже наздоганяли нас, не вдасться. Тоді ми глибоко усвідомили, що потребуємо Божого захисту і порятунку, як ніколи раніше. Я щиро звернулася до Всевишнього з короткою молитвою: «Господи, спаси!»

Лише місяць освітлював дорогу провулку, і в цьому сльозі я побачила дві тополі, що стояли осторонь. Я покликала сестру, щоб разом заховатися під деревами. Оминувши кучугури снігу і добігши до тополь, ми наче прилипли до них, усвідомлюючи, що ситуація критично загострюється, а допомоги чекати немає звідки. Украй налякана, я знову почала молитися, благаючи, щоб Господь заплушив очі цим чоловікам, щоб Він заховав нас із сестрою, як пташка своїми крилами захищає пташенят від небезпеки.

Переслідувачі зупинилися саме навпроти цих тополь. Один з них зауважив: «Подивися! Ось їхні сліди на снігу, я піду перевірю, може, вони біля дерева». Заплушивши очі, я все чіткіше чула, як чоловіки підходили ближче. Ми боялися навіть поворухнутися. Раптом настала тиша, не було чути жодних кроків, порипування снігу чи голосів незнайомців. Я вирішила дізнатися, що коїться, і, розплушивши очі, побачила одного з переслідувачів на відстані витягнутої руки від себе, який крутив головою, шукаючи нас.

– Де ти? Ти їх бачиш? – раптом голосно запитав інший чоловік, що стояв осторонь.

– Я нічого не можу зрозуміти! Ось бачу їхні сліди, але куди вони ділися, не знаю! – здивовано відповів інший чоловік.

Обійшовши ще декілька разів навколо дерев, чоловіки вирішили піти в інший бік, шукаючи нас. Вони так і не побачили нас біля тополь. Ми продовжували стояти на тому самому місці, боячись залишити свій притулок. Однак мороз змусив нас рухатися. Ми ще довго не могли отямитися після цієї ситуації. Лише одне запитання зривалося з наших уст: «А ти молилася?» Невдовзі ми повернулися додому, щасливі й безмежно вдячні Богові за дивовижне втручання в наше життя, за порятунок.

Після цього випадку я зрозуміла, яким для мене є Господь – милостивим і люблячим. Бог став реальним і близьким у моєму житті. Він завжди чує наші молитви й відповідає на них кожному, хто вірить у Нього.

Марія Копитова

ЕСТЬ ЛЮДИ...

Есть люди-камни, есть люди-крылья...
Одни придут к вам в часы бессилья,
Помогут делом, утешат словом,
Плечо подставит всегда готовы.

Их взгляды лечат, бодрит улыбка,
Они как свечи во мраке зыбком.
О вас молиться те люди будут,
По их молитвам вершится чудо.

Вы с ними встали, потом идете,
И вот вы вместе в одном полете.
О, если рядом те люди-крылья,
Благословил вас Господь обильно.

Совсем иное – то люди-камни,
Они ударят, но не руками.
К земле прибьют вас недобрым словом
И грех ваш прошлый припомнят снова.

Однако могут благословеньем
Быть люди-камни: учить смирению.
«Ведь в испытаниях, – сказал Сын Божий, –
Нам все ко благу, и камни тоже».

Но что должно нас тревожить с вами?
Мы люди-крылья иль люди-камни?
Зовем ли в Небо? На дно ли тянем?
Себе оценку должны дать сами...

У нас багато чого немає, І ЦЕ ДОБРЕ...

Одна жінка якось сумно пере-
лічувала, чого в неї немає.
Справжніх друзів немає, гарної зар-
плати немає, автомобіля пристойного
немає, квартири просторої немає,
молодості вже немає і надії немає все
це коли-небудь отримати.

У відповідь один чоловік благо-
душно сказав:

– Звичайно, у вас багато чого
немає. І можна продовжити список:
важкої невиліковної хвороби немає,
мільйонних боргів немає, відповідаль-
ності за хворого родича чи літньої лю-
дини без пам'яті немає, горба немає
та інвалідності. Дуже багато чого у
вас немає. І якщо записати, чого у вас
немає, то ваш настрій одразу покращи-
ться. І з'явиться надія, що цього не
тільки немає, але й не буде.

Жінка подумала й усміхнулася.

**У нас багато чого немає, і не по-
трібно. А все інше можна заробити,
поліпшити, отримати в подару-
нок або просто обійтися. Нічого
страшного. Головне – бути живим
і здоровим. І щоби близькі були
живі та здорові, і поганого не було.
І це вже добре.**

ЦІНУЙТЕ ТЕ, ЩО У ВАС Є...

Ганна Кирянова

ЗАМЕЧАЙ ЖИЗНЬ!

Я прошу тебя: замечай жизнь! Ког-
да идешь по улице, замечай, как
поют птицы, замечай, как лучи солнца
пробиваются сквозь кроны деревьев,
замечай, как морозный воздух ласково
щиплет тебя за щеки, замечай всех лю-
дей, которые идут по улице и... ничего
не замечают. Посмотри им в глаза и
улыбнись, и, быть может, ты разбудишь
их и они заметят – сначала тебя, а по-
том и все вокруг.

**Замечая жизнь, ты живешь. Заме-
чая людей, ты помогаешь жить им.**

**Якщо ви бажаєте
пожертвувати кошти
на розвиток газети, можете це
зробити через банк.**

Отримувач: УУК АСД
Код ЄДРПОУ 19350731
IBAN:
UA753808050000000026006149457
МФО 380805
Банк: ПАТ «Райффайзен Банк
Аваль» у м. Києві

Призначення платежу:
добровільні пожертви

BOOKSON
Інтернет-книгарня

**ЗАМОВЛЯЙ ЛЕГКО –
ОТРИМУЙ ШВИДКО**

**ХРИСТИЯНСЬКІ
КНИГИ**

для
всієї
сім'ї

+38 (099) 45-595-45
shop@bookson.com.ua
www.bookson.com.ua

Щомісячна газета
«Адвентистський вісник»
видає Церква АСД
в Україні

Директор видавництва «Джерело життя» Василь Джулай
Головний редактор видавництва «Джерело життя» Лариса Качмар
Відповідальний редактор газети «Адвентистський вісник» Лідія Власик
Редакційна колегія: С. Носов, В. Велечук, Г. Безкровний
Над номером працювали: Л. Шаповал, В. Шевчук, О. Мехоношина
Дизайн та верстка: Т. Романко

Адреса: 04071, Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10–А
dzherelo@ukr.net

www.lifesource.com.ua
тел. (044) 467-50-72

Газета виходить у перших числах кожного місяця. Розповсюджується через конференції.